

РОЗДІЛ І

ЗАПАХИ

Ніщо так не смердить, як мертве тіло. Щоб штин від них пішов по-справжньому, має минути якийсь час. А, і ще є непогані шанси, що якщо ви не закаляли собі бриджі перед смертю, то зробіте це невдовзі по ній — боюсь, отак-от ваші людські тіла працюють. Але ж, люб'язне панство, мені не йдеться про буденний сморід гівенця. Я веду мову про той пах банальної смертності, що виїдає очі. Щоб добряче розігритися, йому потрібен оборот чи двійко, та щойно вечірка почалась — той пах уже нескоро забудеш.

Зароджується він ще до того, як шкіра береться чорнявою, очі білішають, а животи напинаються, наче страхітливі повітряні кулі. Є в ньому ця солодкавинка, що скрадається вашими горлянками донизу й перетворює шлунки на маслоробки. Щиро кажучи, гадаю, цей пах звертається до вашого прадавнього ества. До тієї

вашої, смертних, часточки, що жахається п'їтьми. Та часточка *знає* (і не має в тому жодного сумніву), що хай там хто ви є і що такого зробили, черва все одно отримає свято на своїй вулиці, й одного обороту і ви, і все, що ви любили, помрете.

І все ж має минути деякий час, щоб тіла дійшли до такого стану, що ви їх за кілька миль унюшите. Тож коли Сльозопивця зачула в ісіірському шерех-вітрі тонкий і солодкуватий сморід розкладу, то зрозуміла, що тим трупам уже не менше двох оборотів.

І що їх там ой як чимало.

Жінка натягнула повід, спиняючи свого верблюда, і здійняла кулак, подаючи сигнал команді. За її спиною візник каравану помітив цей жест, і довга та звивиста вервечка фургонів і тварин сповільнилася: суцільні вам плювки, гарчання та тупіт ніг. Спека стояла нестерпна — два сонця перетворили небо на сліпучу блакить, а навколишню пустелю — на потріскану червінь. Сльозопивця потягнулася по приторочений до сідла міх і зробила літеплий ковток, а тим часом поруч спинився її помічник.

— Щось сталося? — запитав Чезаре.

Сльозопивця кивнула на дорогу, що вела на південь:

— Та щось попахує.

Двеймерка, як і кожен представник її народу, була жінкою рослиною: шість футів та ще сім дюймів, якщо міряти дюймами, і кожен той дюйм — суцільні м'язи. Шкіру мала темно-брунатну, обличчя прикрашали характерні для мешканців Двеймерських островів вишукані татуювання. Брову розтинав довгий шрам, що проходив крізь молочно-біле ліве око й скінчався на щоці. Вбрана вона була як мореплавиця — у трикутний капелюх та потяганий капітанський сурдут. От тільки нині вона долала океани піску, і єдиною палубою, куди ступала її нога, став оцей-от караван фургонів. Коли роки й роки тому кораблетроща знищила й усю її команду, й вантаж, Сльозопивця вирішила, що Матір океанів ненавидить і нутро її, і сраку, і той корабель, на якому вона виходить у море.

Ну, пустеля то пустеля.

Капітанка прикрила очі від безжального світла й примружилась, вдивляючись у далечінь. Шерех-вітер шарпався й дряпався, а волосся на карку ставало дибки. До Вісячих Садів їм лишалося ще сім оборотів, і работорговці незрідка обирали цю путь, навіть

коли наставало серцеліто. І все ж, коли два з трьох сонць стояли в небі високо і палили майже як на істинносвітло, вона сподівалася, що для драми вже занадто спекотно.

Та сморід цей ні з чим не сплутаєш.

— Псарю, — гукнула вона, — Гракку, Луко, беріть зброю та ходіть зі мною. Курявоходе, заводь оту залізну пісню. Якщо пустельний кракен мені піхву відгризе, я повернуся з Прірви, щоб і *тобі* щось відкусити.

— Слухаюсь, капітанко! — озвався величенький двеймерець.

Він розвернувся до хитрої штуkenції, зробленої із залізних трубок, яку почепили до останнього фургона, підхопив довгу трубу та заходився лупити ту конструкцію, наче неслухняного гончача. Дисгармонійна мелодія залізної пісні долучилась до нав'язливих шепотів, що линули з північного пустища.

— А мені що робить? — спитав Чезаре.

Сльозопивця підсміхнулась до свого найближчого помічника:

— А ти надто гарненький, щоб ризику піддавати. Залишайся тут. Стеж за товаром.

— У таку спеку їм не дуже ведеться.

— Поки чекаєте, дай їм напитися, — кивнула жінка. — Нехай трохи ноги порозминають. Але щоб далеко не розбігалися. Нехороші тут місця.

— Так, капітанко.

Чезаре відсалютував капелюхом, а Псар, Гракк і Лука під'їхали на верблюдах ближче, приєднуючись до Сльозопивці, яка очолювала караван. Попри палючу спеку, кожен з чоловіків мав на собі куртку з міцної шкіри, і Псар із Гракком похапались за важкі арбалети. А Лука, в якого з вуст звисала сигарила, як завжди озброївся металевими ножами. Ліїсянець вважав, що стріли — то для боягузів, а оскільки з тієї зброєю в нього непогано виходило, Сльозопивця ніколи й не сперечалася. А от як у нього вистачало снаги курити на такій спеці — оце вже було за межами її розуміння.

— Очі тримати розплющеними, пельки — стуленими, — наказала Сльозопивця. — Глянемо, що там.

Квартет рушив кам'янистою пустинню, сморід щосекунди міцнішав. Команда Сльозопивці була найсуворішим кодром похідьків, яких тільки під сонцями знайдеш, але навіть найсуворіші

народжуються на цей світ, маючи нюх. Псар притиснув пальці до носа та повидував шмарклі з кожної ніздрі, клянучи Аа та всіх чотирьох божих доньок. Лука підпалив наступну сигарилу, і Сльозопивця спіймала себе на спокусі напроситись на затяжку, щоб позбутися присмаку, хай яка там клята спека стоїть.

За дві милі вони вийшли на місце трощі.

Караван був невеличкий: два фургони та чотири верблюди, що роздулися під світлом сонць. Сльозопивця кивнула до своїх людей — і ті спішилися та рушили крізь трощу зі зброєю напоготові. У повітрі дзижчав урочистий спів дрібненьких крилець.

Схоже на різанину. Стріли розсіялись піщаною землею та стирчали з корпусу фургона. Сльозопивця помітила на землі меч. Поламаний щит. Довгий мазок підсохлої крові, що нагадував карлючки божевільця, та відбитки нестямного танцю навколо згаслого вогнища.

— Работорговці, — пробуркотіла вона. — Кілька оборотів минуло.

— Еге, — кивнув Лука, затягуючись сигарилою. — Схоже на те.

— Кеє, мені б тут трохи підсобити, — покликав Псар.

Сльозопивця разом із Лукою рушила повз мертвих тварин, відмахуючись від зграї мух. Побачила Псаря: арбалет напоготові, але не зведений, інша рука прохально піднята догори. Він належав до того типу хлопців, що, перерізаючи комусь горлянку, найбільше непокояться, аби взуття собі не заляпати, та зараз він говорив лагідно, наче до переляканої кобилки.

— Тихше, тихше, — вуркотів він. — Спокійно, дівчинко...

Тут крові було ще більше, вона вкривала пісок — темно-коричневе на густо-червоному. Поблизу Сльозопивця помітила промовисто розверсті роти дюжини щойно викопаних могил. Та коли глянула повз Псаря — побачила, з ким він так лагідно розмовляє.

— Та палючі ж яйка Аа, — буркнула вона. — Оце картинка.

Дівчина. Не старша за вісімнадцять літ. Бліда шкіра трохи обгоріла під сонцями. Довге чорне волосся різко обтяли над темними очима, лице перемашене куравою та засохлою кров'ю. Та Сльозопивця роздивилася красу, що ховалася під тим хаосом: високі вилиці та повні уста. Дівчина тримала двосічний гладіус, що зазублився від нещодавнього вжитку. Стегна